

igor pešić ARISTOKRACIJA NA AMERIČKI NAČIN

Kad Amerikanci smatraju da je nešto posebno, da zavređuje više pažnje nego obično, daju tome francuski naziv. Otuda i malom Alónu ime koje on u potpunosti opravdava. Vidi se to već na prvi dodir sa furnirom, koji je za testni model bio crn. Vjerojatno vam je poznato da u crni furnir ulazi, uvjetno rečeno, lošije drvo. Zbog toga i jest jeftiniji i redovito na samom dnu ponude završne izrade zvučnika. No kad vidite kako to izgleda u slučaju Petita, visoki mat sjaj postignut obradom a ne lakom, ostajete bez daha. Kako bi tek izgledali u trešnji i mahagoniju?

Izvanredna izvedba ovog gabaritima malenog, ali izrazito elegantnog i vitkog zvučnika izbija iz svakog detalja. Masivne pozlaćene stezaljke predviđene za *biwiring* sa mnogo mjesta za prihvat kablova i majušni bas refleks otvor iznad, ono je što čini stražnju stranu. Ono što upada u oči sa prednje strane je 1"-ni visokotonac s aluminijskom kupolom, kojeg usput budi rečeno, možete zateći i u Alónu IV. Bas/srednjotonska jedinica je laminirani, od plastičnih materijala, 5.25" - ni (135 mm) produkt zadužen za čuda. Jedinice su upuštene u prednju ploču i zajedno sa mrežicom, koja je zaobljena ovaj put gdje treba (kod samih jedinica), svode refleksije na minimum. Dokaz da gubici uslijed postojanja mrežice mogu biti zanemarivi. Bez brige, konstruktor je mislio na audio-čistunce i na subjektivne doživljaje psihičke naravi, pa mrežicu možete odstraniti, jer je

gore spomenuti visokotonac zaštićen zasebnom metalnom mrežicom. Ništa ovdje nije prepušteno slučaju.

Slušni test

Petite nije potrebno odveć zakretati (svega koji stupanj) prema poziciji iz koje slušate, barem ne u mjeri u kojoj je to uobičajeno, jer ćete u protivnom narušiti odličan prostor, nezamisliv od ovako male kutije. Vođen idejom najstarijih (čitaj: većih) modela, iz kojih je naposljetku i *ukradena* visokotonska jedinica, lagano sa šiljcima na stalcima izdižem prednju, odnosno spuštam stražnju stranu kutija i tako ostvarujem blagi nagib unazad dobro poznatih „bista”. Rezultat i mene iznenađuje, pozitivno. Termin „time alignment” ovdje je dobro čujan, pogotovo ako su kutije dobro smještene u prostoru, tj. duboko (minimalno 1 m od stražnjih zidova). Snaga, dosljednost i impresivna kontrola pri svim žanrovima glazbe, odaje plemenit karakter ovog zvučnika ne samo po imenu i podrijetlu. Linearnost (sa malim odstupanjem u bas području), uravnoteženost, lakoća u radu prvo je što zamijetite u njihovom radu. Predviđen je da radi sa pojačalima od 50 W, ali slobodno im možete dodati još nekoliko desetina vata jer zbog odlične dinamike i krasnog rekreiranja prostora bio bi grijeh ne iskoristiti u potpunosti dinamičke mogućnosti zvučnika. Osim toga u pogledu glasnoće i snage pojačala zanimljivo je da nisam uspio natjerati malce da pokleknu, izobliče ili da se zvučna slika značajnije uruši. Koliko god da sam odvrnuo pojačalo, u razumnim granicama, Petiti su ostali sabrani. Potencijalni kupac mora osvijestiti da

ovaj mini monitor spada u manje ovozemaljske sobe (do 20 m²) i da ima ograničenje u glasnoći baš kao i svaka druga kutija manje membrane, ali da ju isto tako velikom lakoćom podnosi do samih granica. Izvanredno.

Ozbiljan ogled je započeo s legendom alt saksofona Charlie Parkerom, Birdom. Vervov nosač zvuka započinje svima poznatim „Now’s the Time”. Tema je zasigurno dobro poznata i malim Alónima zbog *coolerskog* nastupa. Šalim se, ali što drugo reći za smirenu i muzikalnu, lakoćom „obojenu” prezentaciju zapisa. Sudeći po lakoći i muzikalnosti izričaja da se naslutiti da Petiti nemaju nagle padove u impedanci sa promjenom frekvencije (dakle pitoma krivulja), te da ista ne pada nisko od deklariranih 8 ohma. Kada tome dodate izraženu muzikalnost, lako je zamisliti ljubitelje cijevi kako počinju kalkulirati. Krasan prostor i na žalost nešto manje ambijenta prilikom snimanja uz zavidnu dinamiku, prvo je što upada u oči. Treba napomenuti da za manjak ambijenta ne treba kriviti Petite već nesretnika koji je remasterizirajući originale gotovo savršeno *ubio* šum vinila, ali je pritom malo *ubio* i nešto od atmosfere izvedbe. Moram priznati da mi se više sviđala prijašnja sirova politika Vervea. No to je naličje potpadanja pod PolyGram koje ni prvi čovjek Vervea, Norman Granz, nije uspio zaobići ili pretvoriti u svoju korist. Ipak, Petiti se i sa takvom „čelavom“ snimkom nose na zavidnoj razini, pogotovo na posljednjoj skladbi „Lester Leaps In”. Biće da je dužina ove maestralne izvedbe odagnala čovjeka digitalne remasterirane sreće od nekih većih poboljšanja, tako da su zamjetniji izvorni zvukovi poput periodičkog šuma pri jednoličnom okretanju vinila (uhu ugodna nostalgija), a shodno tome preživio je u većim tragovima i dio vruće atmosfere iz Carnegie Halla.

Vatromet solo dionica najavljuje kratkim ispadom Tommy Turk na trombonu, tek toliko da navabi publiku i najavi Lester Youngov duži solo na tenor saksofonu. Petiti to, njima urođenom mirnoćom i dinamikom, koriste da demonstriraju svoje mogućnosti naglih prelaza tiho-glasno, duboko-visoko, ali pritom nikad ne zaboravljaju na glazbu (nisu naporni i neugodno glasni što govori o dobro ugođenom zvučniku) i publiku koja više ni sama ne zna što bi sa sobom. Lijepo je zamjetiti dizanje i pljeskanje publike po netom završenoj improvizaciji, kao i utišavanje pred nastupom drugog glazbenika. Ovaj pak započinje svoju solo dionicu dok pljesak još uvijek „visi” i polako „trne” u zraku proparanom pokojim, prodornim, zaostalim zviždukom iz pozadine. Takve pojave jasno govore o odličnoj rezoluciji i mikrodinamici ove kutije kojoj takmace treba tražiti tek ako izdvojite osjetno više novca.

Već sam bio pripremio neke „klasične” zadatke za Petite, ali nakon ovog sam definitivno odustao i prepustio se užitku. Na red je došao Johnny Frigo with Bucky & John Pizzarelli „Live from Studio ‘A’ in New York City” (Chesky Records JD1). Kulturna snimka koju većina ljubitelja *jazza* ima kod kuće, a za koju se mnogi kunu da je najbolji Chesky *jazz* uradak. Zanimljivo je da i glazbenici ne dvoje o kvaliteti iste. Muziciranje oca i sina na sedmožičanoj gitari, koja je za ovu priliku bez svog pojačala, posve je prirodno i vjerno reproducirano. *Jazz session* nastavio se do dugo u noć.

Sutradan otpočinjem, konačno, s klasikom. Test započinjem sa Respighijevim „Belkis, Queen of Sheba” (Chandos CHAN 8405), orkestralna suita za balet. Baš sam zloća, znam. Već kod prvog dinamičkog izleta primjetno je ipak lagano zatvaranje i povlačenje do tada odlične stereo

slike. Ekstenzija u basu teži da prolupa glede čvrstoće, a nestaju i oni fini detalji koji su izvedbu Pizzarellievih činili furioznom. Sada sam zaista pretjerao. Ponukan jučerašnjim rezultatima na *jazzu*, počinjem gledati male Alóna u apsolutnim razmjerima u potpunosti zaboravljajući kojoj klasi pripadaju. To se samo kao pohvala može shvatiti, ali da ne bude greške. Tim više što je ovo izuzetno zahtjevno djelo, koje upravo zbog toga i nije često na repertoarima orkestrara. Na istom disku nalaze se i Respigijeve „Metamorphoseon”, varijacije na temu za orkestar koje je Petit „savladao“ s lakoćom stavljajući u prvi plan svoju mikro i makro dinamiku, timbralnu korektnost i nadasve odličnu prostornost. Preslušavanjem nekoliko ploča klasične glazbe uvjerio sam se da je i klasika u tumačenju Petita na iznimno visokoj razini.

Epilog

Alón Petit je dobrodošla pridošlica koja u svojoj klasi slobodno može nositi epitet ekscelzior za sve tipove glazbe. Iz okvira svoje cjenovne klase strši po svim parametrima pa čak i cijenom, kao da želi staviti do znanja da mu tamo zapravo i nije mjesto. Zaboravite li predrasude spram gabarita samih kutija i veličine membrane uvidjet ćete njihovu izvrsnost u tonsko korektnim srednjima izvrsne prostornosti, analitičnim i prekrasno zaobljenim visokima. Jednako tako bezrezervne preporuke zaslužuje iluzijom postignut kontroliran i relativno dubok (oko 50 Hz) bas. To naročito dolazi do izražaja ako imate cijevi u sistemu. Jednom riječju pravi surogat za koncertni doživljaj glazbe u nižem cjenovnom razredu. Svakako poslušati.

Arsen Katić: Svako slušanje muzike na Alon Petite zvučnicima ispunjavalo me je osjećajem uznesenosti i izuzetnog zadovoljstva zbog premošćivanja udaljenosti između žive i reproducirane glazbe. Tranzicija između harmonijskih regija orkestra elaborirana je na čudesan, pohvalan način, kao da veliča privatnost i osebnost svih instrumenata. Iznenadila me je razotkrivenost gornjeg područja u „Prvom koncertu za klavir i orkestar“ Sergeja Prokofjeva, čemu pridonosi i jedva zamjetna, ugodna naglašenost visokih tonova, violine na ovoj Melodijinoj ploči uz Petite čiste su i detaljne. Pozicioniranost klavira u prostoru bila je neuništiva kroz cijelu snimku. Udarci batića po žicama odaju što znači biti ljudsko biće, u ovom slučaju nevjerojatna Valerija Postnikova koja vas uz ove zvučnike potčinjava svom sviranju. Puhači sigurno obitavaju uz stolice orkestra, malo zatopljena tuba pokazuje se i ustrempljuje prepoznatljivom gesturom. Orkestar je stabilan kroz sve dinamike, uvijek odgonetljivog oblika.

Iako je zvuk Petita savršeno lijep nije i savršeno vjeran, pa moram prekinuti ovu čaroliju s malo kritike. Sve ove nedostatke primijetit ćete samo ako ste prije čuli znatno skuplje zvučnike, od dvostruke veće cijene na više. Pri većoj glasnoći slušanja reducira se dubina s malim otvrdnjavanjem zvuka i padom rezolucije. Trubama koliko god da lijepo zvučale, nedostaje nešto prodornosti. Ne osjeća se ona potpuna pripadnost prostoru, pritajenost izvođača, predodžba o obliku i svojstvima materijala, zarobljenost prostora kamenom ako se radi o crkvi, iluzija da se možete kretati prema mjestu izvedbe ili da vidite pokrete muzičara.

Ukratko, Petite otvaraju sanduk glazbenih nota, u kojem ćete uz njihov rukopis moći uživati u glazbenoj umjetnosti.